

A legszebb ajándék

Karácsonyi novella

Nina Collins

Nina Collins

A legszebb ajándék

Nina Collins – A legszebb ajándék

©Nina Collins 2021
Minden jog fenntartva!

Szerkesztő:
Emily Hart

Borító:
Nina Collins

Kép forrása:
Depositphotos

Felelős kiadó:
Nina Collins
facebook.com/ninacollinsbooks
instagram.com/ninacollins.wr

Kiadásban közreműködött:
Book Dreams Kiadó
info@bookdreamskiado.hu • www.bookdreams.hu
facebook.com/bookdreamskiado
instagram.com/bookdreamskiado

ISBN 978-963-586-065-4

A legszebb ajándék

Danny Simmons füttyörészve beugrott a furgonjába, és alig mordult fel a motor, máris a gázra taposott. Zömök ujjával szórakozottan dobolt a kormányon, miközben komótosan áthajtott a városon. Még egy kanyar, és néhány napra bezárhatja a boltot.

A Danny's Cheap Food volt az egyetlen kifőzde Dollar Pointban, és bár Lucy, a felesége évek óta rágta a fülét, Danny mégsem zárt be december huszonnegyedikén. Sohasem múlt el szenteste Danny Simmons pulykasültje és gyömbéres süteménye nélkül, amióta huszonkét évvel azelőtt megnyitotta az üzletet, és ezen nem is kívánt változtatni. Még két évtized elteltével sem jelentett neki terhet bepatnani az öreg Dodge Ramba, hogy a városon átpöföjjön.

Ragaszkodott a szokásaihoz, és szerette, ha a dolgok a megszokott mederben csordogáltak, noha Dollar Pointban sohasem történt semmi, vagy legalábbis semmi említésre méltó. Az élet szokványosan, a maga unalmas egyhangúságában telt. Ha valaki az utca végén tüsszentett, a szemközti szomszéd azonnal rohant, hogy átnyújtson egy zsebkenőt. Az emberek egyszerű és tisztességes életet éltek. Csak ritkán kaptak szárnyra rosszindulatú pletykák, ám bár a hírek hamarabb kiszivárogtak a falak közül, minthogy titok lehessen belőlük.

A kisvárosi élet átka, mondogatta neki Lucy.

Jóllehet, Danny a lakóival együtt imádta a fák lombjai alatt megbúvó kisvárost, néha mégis úgy érezte, mintha az emberek az alsónadrágos fiókjában turkálnának. Hogy kicsit elbújjanak a kíváncsi tekintetektől, a családjával már nyolc éve Squaw Valley-ben, egy hangulatos faházban töltötték a karácsonyt.

Nyolc év ugyanott, ugyanúgy.

Beletaposott a fékbe egy csinos, tornácos ház előtt, kikapta a hatalmas, gőzölgő dobozt a raktérből, és becsapta a kocsiajtót. Felbaktatott a járdán, és megnyomta a csengőt. A farzsebébe tolt telefon megállás nélkül rezgett.

Biztos Lucy az.

Danny délre ígérte, hogy otthon lesz, de már bőven elmúlt egy óra is. A srácaik ilyenkor túlságosan izgatottak a várakozáshoz, és Lucy is biztosan pörölni fog, amikor hazaér. A felesége imádta Squaw Valley-t, és egész évben erre a néhány napra készült.

Egy évnyi várakozás néhány elrohanó nap miatt, gondolta Danny fejcsóválva.

– Maga olyan pontos, fiam, akárcsak a halál. – Apró, idős hölgy nyitott ajtót. A feltámadó szél kiszabadított néhány tincset ezüstös, kontyba csavart hajából.

– Ezt megmondaná a feleségemnek is? – morgogta Danny, miközben besétált a házba.

– Tegye csak le a pultra, ahová mindig.

Danny nyugtázta az utasítást. Átvágott a tojás-héj színű folyosón, melyet régi, ráamázott fényképek díszítettek, és tompa puffanással letette a dobozt.

– Már elkészítettem a kávéját, két cukorral és egy kis tejjel, ahogy szereti – lépett mellé az idős asszony.

– Nagyon kedves, Gloria, de már így is késésben vagyok – szabadkozott Danny. Aznap már három kávét ivott, és a rezgő farzsebe is igyekvésre sarkallta, de az asszony szemében megvillanó szomorúság együttérzésre készítette.

A fenébe is, néhány perc még belefér. Végtére is karácsony van.

– Jól van, nem bánom. – Sebtében átvette a csészét, és belekortyolt.

– Jöjjön, üljön le ide, a kandalló mellé – tessékelte a nappaliba az idős hölgy. – Biztosan át-fázott a kocsiban.

Danny szóra nyitotta a száját, hogy közölje, az autóban olyan jó a fűtés, mintha szenet lapátolnának az aljában, mégsem tette, csak lehuppant a fotelbe. A régi bútordarab panaszosan felnyögött alatta, és leheletnyi állott por szállt a levegőbe.

– Idén is elutaznak, fiam?

– Ühüm – bólintott Danny a csészéjébe kortyolva. – Lucy él-hal a síelésért.

– Ó, a drága Lucy! Évek óta nem láttam. Amióta rossz a lábam, nemigen járok el itthonról. De hát maga ezt pontosan tudja – legyintett lemondón az asszony.

Danny évek óta hordta Gloriának az ebédet. Néhanapján meg is bütykölt ezt-azt a ház körül, s közben mindenféléről beszélgettek. Töviről hegyire átrágták a történelmet, megvitatták az aktuális politikai helyzetet és régi emlékeket idéztek fel.

Danny szerette az embereket. A hálás tekintetüket és a pompás anekdotáikat, melyek kiszínezték a szürke hétköznapiakat. Ezért sem vett fel kiszállítót a kifőzdébe. Na meg azért, mert maga akarta tartani a gyeplőt. Jóllehet, a hely az elmúlt években a várokozásain felül jövedelmezett, és megtehetette volna, hogy a háttérből irányít, mégis kivette a részét a munkából. A szakácson és két konyhalányon kívül nem volt másra szüksége. A könyvelést és egyéb ügyeket Lucy intézte.

– Remélem, nem maga cipelte be a karácsonyfát – bökött Danny a helyiség sarkában álló hatalmas, feldíszített fenyőfa felé.

– Nem – ingatta a fejét Gloria. – A szomszéd Miksa segített, mielőtt elutazott a gyerekeihez.

– Akkor jó – nyugtázta Danny, miközben tekintete a négy terítéssel kifogástalanul megrakott asztalra siklott. – Örülök, hogy nem egyedül tölti a szentestét.

Gloria férje évekkal azelőtt meghalt, egyetlen lánya a keleti parton élt. Danny már évek óta nem látta a környéken, noha túlságosan nem is bánta. Diana szégyellte, hogy kisvárosban nevelkedett, elmaradottnak és ostobának tartotta a Dollar Point-i embereket. De talán a felbukkanása azt jelenti, hogy jobb belátásra tért. Mert ugyan ki mással karácsonyozna az asszony, ha nem a tulajdon lányával?

– Igen – felelte halkán Gloria. – Én is.

Danny kiitta a kávéját, és felpattant a székről.

– Jobb, ha megyek. Lucy már így is keresztre feszít.

– Ó! – egyenesedett fel az asszony. – Reméltem, hogy lesz ideje megjavítani a fürdőszoba kilincset.

– Boldogan megtenném, de ha anyósék hamarabb érnek Squaw Valley-be, nekem végem. Az ünnepek után visszajövök, és megnézem.

– Rendben – sóhajtotta az asszony. – De nem enne még indulás előtt egy szelet tökös pitét?

– Gloria, a maga tökös pitéje a legjobb a világon, de rohannom kell. – Egy pillanatra lehunyta a szemét. Lucy gyakran mondogatta neki, hogy a természetes teste túlságosan lágy szívet rejt, és igaza volt. Egyszerűen nem tudott nemet mondani. – Csomagolna nekem egy szeletet?

Az asszony eltűnt a konyhában, majd néhány perc múlva jól megrakott tányérral tért vissza.

– Vigyen a gyerekeknek is.

– Köszönöm – ragadta meg Danny a csomagot. – Boldog karácsonyt!

Becsukta maga mögött az ajtót, bepattant a kocsiba, és meg sem állt hazáig. Alig tíz percre lakott Gloria otthonától, de mire hazaért, teljesen elsötétült az ég és sűrű pelyhekben hullott a hó. Lucy felalá járkált az előszobában, amikor belépett a házba. Piros mikulás sapkát viselt hozzá illő csizmával, arca hasonló színben játszott.

– Órák óta azon gondolkodom, miért is mentem hozzád – állt meg a nő csípőre tett kézzel. A sapka alól kilógó fekete haján a mennyezeti lámpa fényei vidám táncot jártak.

Danny feldobta a kabátját a fogásra, és széles vigorra húzta a száját.

– Nehogy ki merészed mondani! – intett fenye-

getőn Lucy, de szája széle egy pillanatra megrándult.

– Apa!

Zack és Hannah, Danny gyerkőcei lerobogtak a lépcsőn. Nyolcéves kora ellenére Zack majdnem olyan magas volt, mint Lucy. Az ötéves Hannah bodorodó szőke hajtincseivel és apró termetével viszont sokkal fiatalabbnak tűnt a koránál.

– Ugye azonnal indulunk?

– Anya azt mondta, idén én is sízhetek.

– Feldíszítjuk majd együtt a karácsonyfát?

– Alhatok én a felső ágyon?

Danny a fejét ide-oda kapkodva elmosolyodott, hatalmas tenyerével megborzolta a gyerekek haját. Legszívesebben lezuhanyozott volna, hogy utána zsák módjára az ágyba zuhanjon, és szilveszter reggelig fel se keljen, de semmi pénzért nem vonta volna ki magát a családi programból, mert végső soron ő is szerette Squaw Valley-t. Becsap majd néhány sört az apósával és megnéznék egy meccset, amíg a többiek síznek.

Mire mindent bepakoltak a kocsiba, felöltöztették a gyerekeket, és visszamentek az utolsó bent felejtett játékért, már erősen fújt a szél, az utcára tetemes mennyiségű havat kavarva. Danny bevágódott a kormány mögé, jéggé fagyott tenyerét összedörzsölte, és elfordította az indítókulcsot. A visszapillantó párás tükrében még vetett egy pillantást a bojtos sapkás kobakokra, és az útra hajtott.

Nagyon lassan haladtak. A nagy erejű szél néhány faágat az útjukba sodort, a nagy hóban Danny

alig győzött manőverezni. A közvilágítás néhány utcában teljesen kialudt, és a karácsonyi díszbe öltöztetett belváros fényei is épphogy csak látszottak a sűrű hóesésben.

Danny a műszerfal órájára pillantott. Már húsz perce elindultak otthonról, de csak a város feléig jutottak. Gondterhelten felsóhajtott, és bekapcsolta a rádiót, de alig volt vétel. A gyerekek, nem törődve a viharral, a hátsó ülésen barkóbát játszottak, Lucy pedig a mobiltelefonjába próbált életet lehelni, de nem volt térerő. Az ablaktörlő lapát a maximumon járt, mégis alig bírt a lefelé zúduló hótömeggel.

Újabb húsz perc eltelt, amíg elérték a város határát. Ott sem volt közvilágítás, és néhány fát kicsavart a szél. Danny félreállt, hogy arrébb húzzon egy ágat, amely az útjukat állta, és kiszállt a kocsiból. A hó úgy esett, mintha sohasem akarna elállni.

Micsoda karácsonyeste!

Tudta, hogy az asszony és a gyerekek mennyire várták ezt a napot, és ő volt a világon az utolsó ember, aki csalódást akart okozni nekik, de fogalma sem volt, eljutnak-e aznap este Squaw Valley-be. Miután eltakarította az útból a fölé magasodó jegegyefenyő ágát, az autójához indult. Igyekezett lesöpörni a nadrágját, de az apró hópelyhek mélyen az anyagba szivárogtak. Csizmája oldalát a kerékhez ütögette, miközben tekintete a szemközti épületre tévedt. Csak most vette észre, hogy az idős Gloria háza előtt parkol. Maga sem tudta, miért, de belesett az ablakon.

Mégis mi a fenét művelsz, Danny?

A Dollar Point-i emberek rossz tulajdonsága a

kíváncsiság, amely olyan ragadós volt, akár a szu-
rok.

Az apró ebédlőt remegő fényű gyertyafény vilá-
gította meg, az idős asszony az asztalnál ült, és aka-
dozó mozdulatokkal ételt kanalizott a tányérjából.
Danny arcán halovány mosoly suhant át, aztán el-
felhősödött a homloka. A nyakát nyújtotta, hogy
jobban lásson, de semmi kétség, nem a szeme csalta
meg. A többi teríték érintetlen volt, a házban semmi
sem mozdult.

Lucy résnyire húzta a kocsi ablakát, és kiszólt,
hogy mivel szöszmötöl, mire Danny felé intett, hogy
azonnal beszáll.

– Még egy pillanat – mormogta.

Egy ideig elnézte az asszony darabos mozdula-
tait, háta meggörnyedt ívét, majd beült a kocsiba.

– Minden rendben? Mit néztél? – kérdezte
Lucy.

– Gloriát figyeltem.

– Miért, történt vele valami?

Danny megvakarta a halántékát.

– Nem is tudom – ingatta a fejét. – Csak olyan
furcsa volt, ahogy ott ült.

– Furcsa?

– Talán csak a mozdulatai miatt tűnt olyan kü-
lönösnek – tűnődött.

Lucy zavartan nézett rá, mire Danny felocsúdva
az útra kapta a tekintetét.

– Induljunk. Fogalmam sincs, karácsonyeste
miért foglalkozom a vásárlókkal. – Elhelyezkedett
az ülésen, de mielőtt a gázra lépett volna, újra Lucy
felé fordult. – Te emlékszel Dianára?

– Nehéz lenne elfelejteni – felelte epésen a felesége.

– Szerinted látogatja az anyját?

Lucy felhorkant.

– Kötve hiszem. Évek óta nem láttam a városban.

De akkor kivel karácsonyozik az asszony? És ez őt miért érdekli egyáltalán?

Mert jó ember vagy, Danny Simmons, hallotta Danny néhai édesanyja hangját. Minerva Simmons időnként visszatért a halálból, hogy különféle dolgokat suttogjon a fia fülébe. Danny eleinte hobbantnak tartotta magát miatta, később egyszerűen figyelmen kívül hagyta a dolgot. Végül is furcsább dolgok is történhetnek, nem igaz?

– Ne most, anyám – mormogta, mire Lucy aggodalmasan összevonta a szemöldökét.

– Biztos, hogy minden rendben?

– Igen. – Danny megköszöri a torkát. – Mindjárt jövök. – Még mielőtt Lucy bármit is szólhatott volna, kiugrott az autóból, és a ház felé indult.

Mi az ördög ütött belém?

Miután átevickélt a természetes hőtömegben, amely a járdát borította, megállt az ajtó előtt, és megnyomta a csengőt. Lopva a kocsi felé pillantott. Lucy, a bepárásodott üveg mögül, értetlenül bámult rá, és mozgott a szája, mintha mondana valamit. De talán csak Danny szeme káprázott.

Az biztos, hogy a maradék józan esze is elment. Ahelyett, hogy azon igyekezne, hogy a családját minél előbb eljuttassa Squaw Valley-be, egy idős

asszony ajtajában álldogál, mintha betonba öntötték volna a lábát. És ami a legkülönösebb az egészben, hogy fogalma sincs, miért.

Néhai anyja távoli hangja éppen a tudatába készült betörni, amikor kinyílt az ajtó.

– Fiam, hát maga mit keres itt ilyenkor?

– Hát, én csak... – Danny zavartan az apró asszonyra pillantott. – Csak a vihar – krákolta az út felé intve. Óvatosan elnézett Gloria feje fölött, de senkit sem látott a házban. – Telefonálhatnék esetleg?

– Ha van vonal – vont a vállát Gloria, és szélesebbre tárta az ajtót.

Danny belépett az előtérbe. A konyha előtt elhaladva benézett a helyiségbe. Odabent háborítatlan rend és fertőtlenítőszag uralkodott, csak a *Danny's Cheap Food* halványsárga doboza árválkodott a pult tetején.

– Nem bánja, ha előtte megmosom a kezem? – kérdezte az asszonytól. – Az előbb lehúztam egy ágat az útról.

– Hogyne, egész nyugodtan, fiam.

Dannynek, ahogy benyitott a fürdő ajtaján, azonnal feltűnt, hogy a nyitókar tökéletesen működik.

– Nem azt mondta, hogy elromlott a kilincs?

– Ó! Ezek szerint rosszul emlékeztem. Tudja, az én koromban már gyakran megviccel a memória.

Danny bólintott, forró vizet engedett a kezére, és miután megtörölközött, a telefonhoz lépett.

– Süket.

Visszaejtette a kagylót a helyére, és benézett a

nappalival egybekötött ebédlőbe. A karácsonyfán vidám fények ragyogtak, a kandallóban tűz lobbogott, de láthatatlan függönyként valami körbelengte a szobát.

A magány, gondolta.

Tekintete a négy terítéssel tökéletesen megrakott asztalra, majd a közepén álló bekeretezett fényképre siklott. Nem látta pontosan, kik vannak rajta, de könnyen el tudta képzelni. Egy pillanatra beléhasított a szánakozás, és akárhogy akarta, nem volt képes elúzni.

– A vendégei még nem értek ide? – köszörülte meg a torkát.

– Ó, nem. Biztosan a vihar miatt késlekednek.

– Hogyne.

Danny kurtán bólíntott, és kifelé indult, de néhány lépést követően megtorpant, és a bejárati ajtó üvegén át kinézett az autójára. Az ablakokat a pára már teljesen ellepte, mégis ki tudta venni Lucy piros mikulás sapkáját, melyet az asszony Squaw Valley-ben vett néhány éve.

Micsoda egy örült karácsony volt!

A kocsijuk nem messze a várostól lerobbant, és a fennmaradó utat gyalog kellett megtenniük. Ehj, milyen jó volt utána Lucyvel és a gyerekekkel a vastag pehelypaplan alá bebújni!

Tekintete a hátsó ülésre siklott. Hannah éppen apró szívecskéket rajzolt a bepárasodott üvegre.

Danny szíve megtelt szeretettel. Mivé is lenne nélkülük? Hiába szerette annyira a kifőzdéjét, hiába áldozta ideje nagy részét a vásárlóira, jól tudta, hogy a családjá nélkül egy fabatkát sem érne az

élete. Nem lenne, aki a keserű közé egy kis édeset csempész. Akikkel örömben, bánatban és az ünnep szépségében osztozhat.

Gloria halk lépteinek hangja kijózanította, ezért Danny megragadta a kilincset.

– Nos, akkor megyek is. – Az asszony felé fordult, aki a folyosó végében méltóságteljesen állt. Összekulcsolt ujjait morzsolgatta, ajkán mosoly ült, de a szeme különösen csillogott.

Danny nem tudta volna megmondani, mi volt benne a különös. De honnan is tudhatta volna? Egyszerű vidéki emberként nem értett a női lélekekhez. El akart köszönni, minden jót és boldog karácsonyt kívánni, de nem volt rá képes. A szánakozás újra olyan erővel hasított belé, hogy bizisten majdnem felhördült.

Jó ember vagy, Danny Simmons, hallotta ismét az édesanyja hangját. Vagy talán a lelkiismeretét?

Az ördög tudja!

– Tehetek még önért valamit, fiam? – szólalt meg az asszony.

Danny bárgyún meredt Gloriára. Mi a fene ütött belé? Már régen Squaw Valley felé kellene robognia karácsonyi dalokat énekelve, akkor mégis miért habozik elindulni?

Az istenit!

Az autójára pillantott, majd újra az asszonyra.

– Öhm – kezdte tétován. – Tudja, lerobbant a kocsim.

Mi a fene ütött beléd, Danny?

Az idős asszony fürkészőn nézett rá, tekintete a háta mögött lévő ajtón keresztül az autó felé siklott.

Szeme elpárásodott, összepréselt ajka megremegett, mintha a szavakat keresné, de jó ideig semmit sem szólt. Aztán az arca megtelt színnel, mint egy megfestett vászondarab.

– Ó, hát miért nem ezzel kezdte? És miért hagyta a családját odakint fagyoskodni? Menjen hamar, hívja be őket, addig keresek néhány pokrócot a szekrényben. Biztosan jól átfáztak szegények.

Danny megvakarta a halántékát, és kilépett az ajtón.

Na ebből hogy mászol ki, Danny?

– Na végre! Azt hittem, meg is vacsoráztál. Csoda, hogy nem temetett minket maga alá a hó. Ha így folytatjuk, örülhetünk, ha a desszertre Squaw Valley-be érünk, de a karácsonyi kórus műsoráról egészen biztosan lemaradunk – hadarta Lucy, amikor Danny bevágódott mellé az ülésbe. – Mi az? Miért nem indítasz? És mi a fenét műveltél odabent?

Danny hátrafordult, és végignézett a gyerekeken.

– Mit szólnátok egy rendhagyó karácsonyestéhez? – kérdezte vidoran, a szeme sarkából Lucyre sandítva.

– Ennél is rendhagyóbbra? – nézett rá gyanakvón az asszony.

– Ebben a házban – folytatta Danny az épület felé bökve –, lakik egy kedves, idős néni. Van egy hatalmas karácsonyfája sok-sok színes dísszel.

– Induljunk már, apu – nyafogta Hannah. – Anyu megígérte, hogy én is sízhetek.

– Én meg végre sakkozni akarok nagyapával – tette hozzá Zack.

Danny felsóhajtott. Megértette a gyerekeket, és jól tudta, noha Lucy egy árva szót sem szólt, ugyanígy vélekedik. Na meg abban is biztos volt, hogy elhagyta a józan esze. De az időjárás ellenük dolgozott, és még ha el is érnének Squaw Valley-be, kockázatos lenne elindulniuk, és legalább az idős asszony sem töltené egyedül a szentestét. Mert D annynek elég volt néhány percet eltöltenie Gloria házában, és belenéznie az asszony szemébe ahhoz, hogy tudja, ha ők nem csatlakoznak hozzá, karácsony előestéjén az asztalon álló fénykép lesz az egyetlen társasága.

– Ennek a néninek van egy szobája tele babákkal – nézett Hannah-ra. – Van mindenféle. Hosszú hajú, rövid hajú, szőke, barna. És néhány aranyos kismackó, meg egy kincsesláda.

Ugyan nem volt ideje alaposan körülnézni a házban, amikor ezt-azt megbütykölt benne, ezért csak remélte, hogy nem tévedett túl nagyot.

Hannah arca felragyogott.

– És – folytatta Danny Zackre pillantva –, láttam odabent egy hatalmas terepasztalt vasúthálózáttal, amely Dollar Point pontos mása. A gőzös átpöfög a hegyek alatt, a mezők mentén, be a házak közé. Az öreg Ron készítette.

– Megnézhetjük? – élénkült fel Zack.

– Beszélhetnénk? – Lucy ujjai Danny karjára kulcsolódtak. – Mi ez az örültség, Danny? Minek akarsz bemenni?

– Az utak járhatatlanok.

– Akkor forduljunk vissza.

– Ugyan, Lu! Ki tudja, mikorra érnénk haza. Ha

szolgálatba is állították a város ősrégi hókotróját, biztos nem a külterületekkel kezdik a tisztítást.

– Nem értem, miért akarsz annyira bemenni – értetlenkedett Lucy.

– Egyedül van.

– Több millió ember egyedül van ma este. Nem ülhetünk be mindenkibe egy teára, csak hogy jót tegyünk. A világ nem így működik.

– Mindenkibe tényleg nem. De nem a szeretetről szól a karácsony? Arról, hogy az ember legalább ilyenkor segítsen másoknak? Azt hiszem, egy kicsit mind megfeledkeztünk erről. Squaw Valley szuper hely, és bizisten alig vártam, hogy újra lássam az anyósom, de a vihar tombol, és egy kis változatoság mindnyájunknak jót tenne.

Lucy sötét pillantást vetett rá.

– Mondja ezt a megszokások rabja.

Danny csüggedten kibámult a szélvédőn. Jó ideig rágódott a szavakon, mire végül kibökte őket.

– Ma este már többször eszembe jutott az anyám. – Nem merte hozzátenni, hogy a hangját is hallotta, mert attól tartott, hogy Lucy bolondnak nézné. – Az utolsó néhány karácsonyt ő is egyedül töltötte.

– Nem volt egyedül – ellenkezett Lucy. – Az ország egyik legjobb idősek otthonában ünnepelt a barátnőivel.

– De nem velünk.

– Drágám, édesanyád imádott ott élni. Nem hinném, hogy neheztelne rád emiatt, ha még élne.

– Igazad lehet – felelte Danny lemondón, de a nyomasztó érzéstől nem tudott szabadulni. A saját

szemével látta, hogy ez a kedves, idős asszony magányosan, az emlékekbe kapaszkodva tölti a szentestét, és ennek a terhét akaratlanul is a vállára vette. Nem volt túlzottan szentimentális alkat, de az anyja egykori szavai a gondolataiba égtek, amelyek most úgy dübörögtek a fülében, mint egy léggalá-pács.

Nem csak a tetteiért felelős az ember, hanem azokért a dolgokért is, amiket nem tesz meg.

A kormányra meredt, majd újra a ház felé nézett. Ki akart szállni, hogy közölje Gloriával, hogy megjavult a kocsi, ám helyette némán bámulta a be-párásodott üveget, s közben magán érezte Lucy für-késző pillantását.

– Jó, rendben – sóhajtotta Lucy. – Nem bánom, menjünk be. De ha elül a vihar, azonnal indulunk tovább.

Danny hálás pillantást küldött a felesége felé, majd mind kiszálltak a kocsiból.

– Angyalkázhatunk? – csacsogta Hannah.

– Most nem, szívem – felelte szelíden az anyja.
– Gyertek, menjünk be a melegre.

Danny látta Lucy arcán a kétséget, és ő sem volt teljesen biztos a dolgában. Csak egyszerű Dollar Point-i munkásember volt, távont állt tőle, hogy Teréz anyának álljon, de mégis azt tette, amit a szíve súgott. És a mellkasában lüktető izomcsomó két-séggkívül arra biztatta, hogy ezt a jóra való asszonyt ne hagyja egyedül ünnepelni.

– Jöjjenek nyugodtan, fiam – kiáltotta Gloria, amikor Danny becsukta maguk mögött az ajtót.

Levették a csizmájukat, a sídzséket sorban felakasztották a fogasra, és mindannyian betódultak a nappaliba. Zack és Hannah azonnal lekuporodott a kandalló elé, és csillogó szemmel figyelték a játékos lángnyelveket.

– A kanapén találnak meleg pokrócot – lépett be Gloria a helyiségbe –, és készítettem néhány bögre almapuncsot, hogy átmelegedjenek.

– Köszönjük, igazán kedves, de a világért sem szeretnénk feltartani – felelte feszengve Lucy.

Danny látta rajta, hogy nem tud mit kezdeni a helyzettel, és valójában ő sem tudta, mit mondhatna.

– Nem tartanak fel – felelte halkán az asszony.
– Úgy tűnik, a vendégeimet tartja valami vissza.

– A hóésés? – kapta oda a tekintetét Hannah.

– Hát persze, kedvesem – mosolygott szomorúan az asszony, majd Danny felé fordult. – Sajnálom az autójukat. És azt is, hogy nem sikerült eljutniuk Squaw Valley-be.

Danny zavarában köhintett.

– Én is.

Néhány percnyi feszült csend ereszkedett a szobára, melyet Hannah hangja tört meg.

– Megnézhetjük a babákat? – kérdezte lelkesen a kislány. – Megígérem, hogy nem töröm el őket.

Gloria bólintott, majd Danyre pillantott.

– Gondolom, elboldogul a házban.

– Hogyne.

Az asszony felemelkedett a székből, és Danynek nem kerülte el a figyelmét, hogy a háta ez alkalommal sokkal kevésbé volt görnyedt, mint

máskor, és az arca is élénkebb színben játszott.

– Van még néhány szelet sütőtökös pite és egy megtöltött pulyka a hűtőben. Összeütök maguknak egy finom ünnepi vacsorát – érintette össze két tenyerét az idős hölgy.

– Ugyan, ne fáradjon – kezdte Lucy, de Gloria beléfojtotta a szót.

– Nem fáradtság – legyintett, és ragyogó arccal eltűnt a folyosón.

– Egészen biztos vagyok benne, hogy elment az eszed – súgta oda Lucy Danynek. – És nekem is, hogy belementem ebbe. Rátörtünk erre a szegény asszonyra karácsonykor.

Danny felállt, és a felesége elé guggolva a tenyerébe vette a kezét.

– Bízol bennem, Lucinda Elisabeth Simmons?

Lucy lesütött szemmel bólintott.

– Akkor hidd el, hogy minden rendben lesz. – Danny csókot lehelt felesége kézfejére, majd a gyerekekkel a nyomában az emeletre indult.

A szoba, amelyben az asszony nagy becsben a játékokat tartotta, olyan volt, mint egy mesevilág. A hatalmas, gondosan berendezett babaház a fél falat betakarta, a polcokon különféle játékmackók katonás rendben ültek egymás mellett, a terepasztal halovány fényei vidám táncot jártak a plafonon. Apró, feldíszített karácsonyfa állt a helyiség egyik sarkában, ajándékdobozokkal körülvéve. Danny halvány mosolyra húzta a száját, ahogy eszébe jutott, hogy Lucy is szereti becsomagolni az üres kartonokat és telepakolni velük a lakást. De ahogy közelebb lépett, ráncba szaladt a homloka. A

díszdobozok postai címezéssel és megjegyzéssel voltak ellátva.

A címzett nem kereste.

Egy ideig még elgondolkodva a dobozokat mustárta, majd a gyerekek felé fordult.

– Nézd! – kiáltott fel Zack, amikor az egyik vonat eleje kibukkant a járatból.

– Mi lenne, ha inkább babáznál velem? – szolt oda nyafogva Hannah.

– A babázás uncsi és kislányoknak való – húzta el a száját Zack, mire Danny figyelmeztetőn összeborzolta a haját.

– Ne piszkáld a húgod.

Hosszan elidőztek a helyiségben. Hannah az összes babát megnézte, majd óvatosan visszatette őket a helyére, Zack viszont el sem mozdult a terepasztal mellől. Mindegy egyes apró részlet megfigyelt rajta azt fontolgatva, hová tudna elhelyezni egyet a saját szobájában.

– Mi lenne, ha raknánk a tűzre odalent? Nem kéne hagynunk, hogy anyuék megfázzanak – fojtott el egy ásítást Danny.

– Magammal vihetem az egyik babát? – kérdezte ártatlanul Hannah.

– Csak, ha nagyon vigyázol rá.

A konyhából édes illatok és halk nevetés szűrődött ki, amikor Danny, a gyerekekkel a nyomában, leballagott a lépcsőn. Egy pillanatra megtorpant az ajtó előtt, és hallgatózott.

– Ne is törődj vele, lányom! Az én uram is rigolyás és szertelen volt, de csupaszív ember. És ez az, ami számít, nem igaz?

Danny elmosolyodott. Biztos volt benne, hogy ha a felesége feloldódik, a két asszony rögtön megtalálja a közös hangot.

A nappaliba ment, hogy megpakolja a kandallót, majd a karosszékekben elnyúlva, halk füttyöréssel követte a gyerekek karácsonyi énekét. Kisvártatva Gloria és Lucy roskadásig megpakolt tányérokka léptek be a helyiségbe. Gloria, miután nagyot szuszszanva letette a hatalmas, töltött pulykát, a kezébe vett egy kanalat, és óvatosan megkocogtatta vele a poharát. Mellkasa megemelkedett, ajka elnyílt, miközben csillogó tekintettel a gyerekeket figyelte. Arca mély barázdáiban könnycsepp csillogott, szeme élénken ragyogott.

– Asztalhoz, rosszcsonok – nógatta Danny a gyerekeket.

Miután mindnyájan helyet foglaltak, Gloria összeérintette a tenyerét, és lehunyta a szemét. Danny, az asztali áldást hallgatva, párás tekintettel figyelte a körülötte ülőket. A maga módján hívő ember volt, de rég nem tartották már az efféle szokásokat, valami legbelül mégis megérintette. Azért jött ide, hogy az idős asszony társasága legyen az ünnepen, mégis ő kapott többet. Habár a hely korántsem volt olyan különleges, mint Squaw Valley, Lucy-ék nem síztek, és egyetlen korty sör sem volt az asztalnál, az a pillanat több volt, mint amit kívánhatott.

– Ámen. – Gloria szavai visszahúzták a jelenbe.
– Megtenné, fiam, hogy felvágja a pulykát?

Odakint a szél alábbhagyott, és a hó finoman szi-

tált. A kandalló és az asztalon álló gyertyatartó remegő fénye megvilágította a szobát, miközben némán, a fahasábok pattogó hangja mellett falatoztak. A hús omlós volt, a tökös pite édes, és a száraz fehérbor, melyet Gloria a vitrinből kapott elő, megkoronázta az estét.

– Mit szólnának egy kis zenéhez? – Az asszony, a korát meghazudtoló lendülettel, felpattant az asztaltól, és átvágott a szobán. Egy ideig kutatott az egyik régi szekrény fiókjában, majd elégedetten felyenesedett. – Utoljára Ronnal hallgattuk ezt a lemezt – mondta meghatottan, és a bakelitet óvatosan a lejátszóra helyezte.

Halk, karácsonyi ének töltötte meg a helyiséget, magával hozva a régi idők emlékét, amikor még az ünnep sokkal inkább a szeretetről szólt. Amikor a karácsonyfa alá alig jutott néhány darab gyümölcs, a szobát a csomagolópapír zaja helyett nevetés töltötte be, és egy meleg ölelés többet adott bármely ajándéknál.

Vacsora után az asszonyok lepakolták az ünnepi asztalt. A gyerekek a szőnyegen játszottak, Gloria és Lucy a város ügyeit firtatták, Danny pedig behunyt szemmel a helyiség zajait hallgatta. A falióra ketyegését, Hannah hangos kacagását, Zack rikkantásait, Lucy halk szavát és Gloria kifinomult hanghordozását. Ez az este más volt mindannyiuk számára. Még sohasem osztoztak közösen az ünnepen, éppen ezért lett igazán különleges.

– Még egy kis bort? – kérdezte Gloria, mire Lucy kuncogni kezdett.

– Nem, köszönöm. Ha egyetlen korttyal többet

iszom, nem tudok felállni a székről.

Az idős asszony szóra nyitotta a száját, de Hannah megelőzte.

– Mesélsz nekem valamit? – kérdezte a kislány, és szó nélkül befészkelte magát Gloria ölébe.

Danny meghatottan figyelte, ahogy az asszony keze gyengéden végigsimított Hanna hátán.

– Hát hogyan – felelte akadozva Gloria. – Talán emlékszem még néhány mesére, noha nagyon rég volt, hogy ilyesmire kért valaki.

– Nem szoktál mesélni az unokáidnak? – kérdezte tágra nyílt szemmel a kislány.

Gloria szomorúan elmosolyodott.

– Az unokám nagyon messze lakik innen.

– Mint a mikulás? Anyu azt mondta, a mikulás is nagyon messze lakik.

– Anyukád jól mondta.

– Nem baj – folytatta csacsogva Hannah –, én szívesen meghallgatom a meséd.

Gloria nagy levegőt vett, és megsimogatta Hannah arcát.

– Nézzük csak – sóhajtotta elgondolkodva. – Sok-sok évvel ezelőtt, a hegyeken és völgyeken túl...

Mire Gloria a mese végére ért, Hannah halkán szuszogott a karjában, és Zack és Lucy is elszundított. Danny óvatosan felvette a kislányt, a fal melletti heverőre fektette, és alaposan betakargatta.

– Igazán szép mese volt – ült le az asszony mellé.

– Már nagyon régen nem mondtam el senkinek – felelte halkán Gloria. – Diana minden este ezt a mesét kérte elalvás előtt, amikor annyi idős volt, mint most a kis Hannah.

– A dobozokat a szobában nekik szánta, ugye?
Gloria lassan bólintott.

– Minden alkalommal visszahozza a posta. És a leveleket is. – Felállt a székről, és nehézkes léptekkel a szekrényhez sétált. A kezébe vette az egyik fényképet, majd visszaült Danny mellé. – Ezen a képen Robbie, Diana fia éppen ötéves. Nem tudom, hogyan nézhet ki most. Még mindig óvodásként gondolok rá, pedig már iskolába jár. Biztosan olyan, mint a nagyapja volt. Magas, sötét hajú, délceg leány.

– Mióta nem látta őket?

Az asszony az ölébe ejtette a fényképet, és elmerengve a kandallóban lobogó lángokra pillantott.

– Már négy éve. Miután Ron meghalt, Diana el akarta adni a házat. Arra kért, hogy költözzek be egy otthonba, de én ezen falak között akarok meghalni, melyeket Ronnal együtt építettünk fel. Mert, ahogy mondani szokás, az együtt töltött idő nem volt mindig fenéig tejfel, de szeretetben éltünk. Megszoktuk egymást, éppen ezért volt nagyon nehéz elfogadnom, hogy nincs többé. – Nagyot sóhajtott. – De a lányom makacs és erőszakos jellem, nem tudta elfogadni a döntésem. Kilépett az ajtón, és azóta nem láttam.

– Akkor miért tett ki négy terítéket? – intett Danny az asztal felé?

Az asszony lesütött szemmel nagyot nyelt.

– Mert minden alkalommal reménykedem, hogy ezúttal másként lesz. Minden karácsonykor megterítem az asztalt, és közben imádkozom, hogy megszólaljon a csengő. – Gloria összeszorította

remegő ajkát, és elmorzsolta egy kibuggyanó könnycseppet. – Ami ma végre megtörtént – suttozta Dannyre pillantva.

– Nos, igen, rakoncátlankodott a kocsis motorja – motyogta Danny.

Gloria hamiskásan elmosolyodott.

– Tudja, fiam, igaz, hogy a látásom vetekszik egy bányalóéval és a hallásom sem a régi, de a maga kocsija olyan hangosan berreg, hogy még a holtak is kikelnek a sírból.

Danny fészkelődni kezdett a széken. Szóra nyitotta a száját, de Gloria mélyen a szemébe nézve megszorította a kezét. Tekintetében végtelen gyengédség és bölcsesség ült, a szorítása, reszkető keze ellenére is, erős volt, még a szeme sarkában gyülekező könnycseppek sem tudták rávenni, hogy leüsse a pillantását.

– Köszönöm. Amit tett, az egy öregasszony számára a legszebb ajándék.